

El procés

written by Alfons Duran Pich | 14 de gener de 2023

El senyoret Bolaños, ministre de no sé què del “govern més progressista de la història”, ha declarat públicament que el procés independentista s’ha acabat. El senyoret Bolaños, que és un empleat del senyoret Sánchez, em recorda un company de col·legi, molt mesurat el noi, que cada cop que feia l’exercici gimnàstic de saltar el plint, s’apartava uns metres i es pentinava amb singular gràcia.

El senyoret Bolaños, quan va acabar la carrera de dret, va entrar en un bufet d’advocats com a passant, com qualsevol altre fill de veí, i es va dedicar a fer fotocòpies. Al cap de poc temps es va incorporar com a funcionari al Banc d’Espanya i un cop assolit aquest estatus no s’ha mogut de l’aparell burocràtic.

El senyoret Bolaños, per aconseguir l’entrada al rusc de l’Estat, va començar en una àrea superficial, però a poc a poc es va endinsar a la zona profunda i ha passat a la categoria màxima del poder executiu, en qualitat de ministre.

El senyoret Bolaños no és un *rara avis* (una au estranya), ja que comparteix amb els companys de *gabinet* (bonica i cursi paraula) haver fet oposicions per aconseguir un lloc de funcionari, que és com una assegurança a tot risc en termes laborals. En aquest i en molts altres sentits és una rèplica del seu patró, el senyoret Sánchez.

El senyoret Bolaños reporta el senyoret Sánchez, que és més alt que ell, cosa que explica perquè aquest últim és el president del govern. L’alçada és un atribut rellevant per ocupar aquesta plaça, amb algunes excepcions notables com el senyoret Aznar.

El senyoret Bolaños, referint-se a aquells ciutadans catalans que continuen lluitant per la independència de Catalunya, ha

dit que “si no formeu part de la solució és que formeu part del problema”. El que no ha aclarit és quina és la solució i quin és el problema. Per a aquests independentistes probablement el problema és que Catalunya estigui vinculada a l'Estat espanyol i l'única solució és sortir-ne.

El senyoret Bolaños, a tall d'una excusa més pròpia de la veïna del sisè, ha declarat que no és el seu partit (l'etiquetat com a “partit socialista obrer espanyol”) el que ha dit que el procés s'ha acabat, sinó que han estat els mateixos líders independentistes els que així ho han assegurat. El senyoret Bolaños no ha explicitat el nom d'aquests líders, ni quan ni on ho van dir.

El senyoret Bolaños, que va ser en la seva època d'estudiant un noi aplicat, sap o hauria de saber que la deducció va del que és general al que és particular i la inducció del que és particular al que és general. En el cas del procés independentista, el senyoret Bolaños passa del que és particular (unes declaracions d'algun dels suposats líders, que no de tots) al que és general (la població catalana partidària de la independència). I aquestes errades metodològiques no són dignes d'un membre de la seva condició. S'hauria d'apuntar a un curs de repàs.

El senyoret Bolaños, cada cop més segur de si mateix, ha manifestat que la tensió viscuda entre Catalunya i Espanya el 2017 “avui ja és història” i que “cal ser capaços de mirar-nos als ulls i buscar allò que ens uneix”. Com que això és pura lírica més pròpia d'un bolero caribeny que d'una anàlisi política, i cal descodificar el missatge, se suposa que el senyoret Bolaños es refereix a la gravíssima tensió provocada a Catalunya. Quan uns ciutadans catalans pretenien exercir el dret al vot i van ser agredits brutalment per les forces de l'ordre del govern d'Espanya. Aquest acte dut a terme pel govern del Partit Popular va comptar amb l'adhesió entusiasta del partit que dirigeix el senyoret Sánchez, un partit que s'autodefineix com a “obrer i socialista”.

El senyoret Bolaños, que és “de lletres”, potser no comprèn bé què significa el “dèficit fiscal” de Catalunya. Però no s’ha de preocupar i estudiar econometria per arribar-hi, ja que només cal recordar les regles bàsiques de l’aritmètica més simple (sumar i restar). Perquè si sumem tot el que paguem els contribuents catalans (els independentistes i els que no ho són) en termes d’impostos i li restem allò que aquests contribuents reben en termes de prestacions i inversions al seu territori, obtindrem la xifra màgica del *dèficit*. Paguem molt més del que rebem, any rere any, des de la implantació per decret de la “democràcia totalitària”. Si Catalunya fos un estat independent i gestionés els seus impostos, la qualitat de vida dels seus ciutadans (de tots) seria similar o superior a la de qualsevol país de l’hemisferi nord. Per exemple, el 2019 el dèficit fiscal de Catalunya va totalitzar 20.196 milions d’euros. Això significaria que si els pressupostos actuals són de 45.000 milions, una Catalunya independent disposaria de 65.000 milions.

Segur que ara el senyoret Bolaños comprendrà que molts independentistes expressin la seva indignació davant de la convocatòria d’una reunió hispanofrancesa d’“alt nivell” a Barcelona entre el senyoret Sánchez i el senyoret Macron.

A tot això a Catalunya ho qualifiquem d’una manera molt simple: “Se’ns piken a la cara i diuen que plou”. Creiem que el senyoret Bolaños hauria de recordar el seu cap, el senyoret Sánchez, les bases elementals de la dialèctica hegeliana i és que quan sembla que tot s’acaba, comença de nou: Tesi, antítesi, síntesi.